

NA BETON LÁSKA

Mám tě ráda, zašeptala. On nic. Pohřbil už psa,
následně tátu, tudíž ví, že stlouct rakev pro slova je
hračka, že vše půjde hladce: stačí něco prken
a hřebů, k nim výron lítosti sepjetím levé a pravé
ruky (toto silně a krátce), a do chřtánu jámy zášleh
oka letmý.

Ale já tě mám opravdu ráda, řekla znovu. A ještě, ať
ji obejmě, jestli se setmí, až jej bude vyjímat
z náhrobních tanců, jejichž jedová choreografie
požírá veškeré pokusy o rozbor tím, že ohýbá
světlo. A jsme-li u psanců – i čas. Ten si však trhlíny
umí řešit přes bypass a dokope se zpátky k rytmu,
jenž jim srdce podrží.

Aby živá hladila živého. Aby neuhnula pohledem,
nepodlehla tlaku, který by oba sunul kamsi, kde
tma duše nakládá jak okurky do láku,

a tak ho líbá a on ji též. Pak chodí spolu ulicemi
a začíná pršet a v každé špinavé louži zrcadlí se
nebeská galeona naložená vzácným kořením lásky,
na níž svírají lana a slouží, zodiakem brázdí po
spojnicích souhvězdí, v přístavech odsypávají.

Až celý akt překulí se za hranici kýče, až v šest ráno
na Chodově z mraků spadnou klíče, proplují ti dva
mořem panelákových chodeb a někde si zabydlí
zátoku. A zahrají spáče, budou vám mokrou
hadrovou kulisou.

Mám tě ráda. On nic. Tuší, že ho překračují lidé
spěchající do práce, cítí ten průvan. Vnímá, jak
mrtví jsou.